

Tūliņ aiz pils, Daugavas labajā krastā, bija piestājis milzīgs pasažieru kuģis. Uz visiem klājiem drūzmējās tūristi.

– Oh! Ah! Oh! – ieraugot lēni slidošo māju-kuģi, sajūsmināti sauca tūristi un zibsnīja fotoaparātus.

Viņi peldēja tālāk.

– Man šķiet, drīz būs jūra! – paošņājis gaisu, paziņoja Kāravš.

– Jūra? – Varēja redzēt, ka šāda perspektīva Pēci diez ko nesajūsmina.

– Jūra? – nez kāpēc uztraucās arī Muris. – Es gan labāk gribētu nokļūt mājās! Jūra un visādi piedzīvojumi, protams, ir ļoti interesanti, bet varbūt kādu citu reizi...

– Bet kā? Pagriezt uz māju pusi mūsu kuģi es diemžēl nemāku... – Varēja just, ka Kāravs kā stūrmānis jūtas vainīgs.

– Hmm... – nokrekšķinājās Pēcis. – Es ceru, ka galu galā viss laimīgi atrisināsies. Vismaz tā notiek pasaku grāmatās!

– Lai nu tā būtu! – vienā balsī atsaucās Muris un Kāravs.